

mine Herrer! Et er at tilfidesætte det givne Ord, og et Andet er det dog at bryde sin Ed. Jeg vil indskræpe i de Herrer's Grindring, at alle vi, der sidde her, have aflagt Ed. paa vore Grundlove, og, blandt Andet, ogsaa paa den Bestemmelse i Kundgjørelsen af 2den October 1855, som omtaler, at Kongeriget under visse Forudsætninger kun skal svare Bidrag til Monarchiet. Jeg vil spørge de Herrer, der have aflagt denne Ed, og som have den i frisk Minde, om de virkelig ville kunne forsvare at tilfidesætte Opfyldelsen af denne klare Lovbestemmelse? Jeg for mit Vedkommende kan og vil ikke gjøre det.

Klein: Jeg maa ganske gjøre de Ord til mine, der ere udtalte i Udvalgets Betænkning af Udvalgets Mindretal, at det maa ansees lidet nyttigt eller ønskeligt paa dette Sted at forsøge en deelvis Afgjørelse af den svævende Forsatningsstrid; jeg maa ganske tiltræde disse Ord og maa i høi Grad beklage, at Udvalgets Fleertal ikke har sluttet sig til denne Betragtning. Det forekommer mig, at allerede den Discussion, vi idag have paabegyndt, bærer Vidnesbyrd om Sandheden af disse Mindretallets Udtalelser; der er idag fremkommet Dyringer, som jeg troer, det vilde være heldigt ikke være fremkomne. Nu staae vi saa at sige midt i en Forsatningsreform, vi ere ifærd med den, hvorfor da kaste disse Stridspunkter ind, som kun ville tjene til at ophidsse Gemytterne og fjerne den endelige Ordning af Sagen, som vi dog Alle imødesee med saa stor Bængsel. De Forslag, der ere fremkomne fra Udvalgets Fleertal, gaar jo ganske bestemt alle i Retning af at ville undergrave den Retsgrundvold, hvorpaa vi staae, idet de gaar ud fra Nægtelsen af Rigsraadets lovlige Bestaaen og Competence; dette fremgaar ikke blot af de Motiver, som findes i Udvalgets Fleertals Betænkning, men ogsaa af de Foredrag, vi have hørt idag. Jeg troede, at man var kommen ud over dette Standpunkt, jeg troede, at man dog nu var kommen til den Erkjendelse, at hvilke theoretiske, doctrinaire Anskuelser man end i sin Tid maatte have havt angaaende Fællesforsatningens Bestaaen eller ikke, saa var man dog nu practisk naaet hen til det Standpunkt,

at man maatte anerkjende begge Forsatninger som lovlig bestaaende; men hvorfor da rippe op i disse Historier, og navnlig gjøre det i dette Dieblit? Det vil ikke være vanffeligt at bevise, hvor uheldigt dette i mange Henseender er, ikke blot, forsaavidt det skyder den endelige Ordning af Forholdene ud, men ogsaa fordi man, hvis den Anskuelse, som saaledes foresægtes fra flere Sider, maatte kunne trænge igjennem, da i Sandhed vilde være bragt ind i et Uføre, som kunde medføre de allerfarligste og skadeligste Resultater. Den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) udtalte vel, at man kunde være fuldkommen tryk og rolig, man kunde gjerne lade enhver Fællesforsatning forsvinde, idet vi kunde søge vor Beroligelse i Grundloven af 5te Juni 1849 § 2; saalænge den bestaar, sagde han, kunne vi være rolige, thi i denne Paragraph hedder det: „Den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen i Forening.“ Jeg veed ikke at svare det ærede Medlem bedre end med nogle Ord, vi for et Dieblit siden hørte af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Suel), idet han nemlig indskræpede os, at vi skulde have Agtelse for Lovene og ihukomme de Eder, vi have aflagt paa at ville holde vore Forsatninger, og jeg skal da gjøre opmærksom paa, at Grundlov er ikke blot Grundloven af 5te Juni 1849, men det er blandt Andet ogsaa Grundlovsbestemmelsen af 29de August 1855, og der staaer i dennes sidste Paragraph, der er Grundlov ligesaa godt som Grundloven af 5te Juni 1849, at Grundloven af 5te Juni 1849 er indskrænket til kun at gjælde Kongerigets særlige Anliggender. Det kan altsaa ikke nytte Noget, at der i § 2 i Grundloven af 5te Juni 1849, staaer: Den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen i Forening“, thi dette er efter Grundlovsbestemmelsen af 29de August 1855 kun at forstaae saaledes, at den lovgivende Magt i Kongerigets særlige Anliggender er hos Kongen og Rigsdagen i Forening. Derfor man altsaa ikke vil sige, at særlige Anliggender ere nu alle Anliggender blevne, saa gjælder denne Henvisning ikke. Vi komme altsaa til det, der er Kjernepunktet i Dhr.'s hele Raisonnement; de sige: Alt er nu blevet